

Verslag van de kampeerweek in Wouwse Plantage van 4 tot 11 september 2021, de 6^e en laatste van dit seizoen

Het is best wel interessant om eens na te gaan waar zo'n wonderlijke naam als Wouwse Plantage vandaan komt. Immers als wij Hollanders het woord plantage horen dan denken we aan een ver – en in een aantal opzichten ook wel bedenkelijk – verleden.

In 1504 werd door Jan III van Glymes, heer van Bergen op Zoom, opdracht gegeven om een bos aan te planten ten behoeve van de houtproductie. Dit was het begin van de Wouwse Plantages. Feitelijk betrof dit het eerste echte productiebos op Nederlandse bodem. Na de nodige wisselingen in eigendom en rechten door de eeuwen heen is het landgoed nu in het bezit van de erfgenamen van de Belgische industriële familie Emsens en ondergebracht in de N.V. Wouwse Plantage. Helaas konden we het landgoed zelf niet bezoeken maar een wandeling in het omliggende natuurgebied vergoedde veel.

Op het landgoed staan behalve een kasteel (foto gemaakt door Mariline)

ook enkele monumentale boerderijen met bijgebouwen, een jachthuis dat oorspronkelijk een herberg was en een houtzagerij in landschapsstijl. In 1871 is een huis voor de boswachter gebouwd. Een wonderlijk gebouwtje is het zogeheten *Sleutelgathuis* – (foto van website)

dat een venster bevat met sleutelgatvormige omlijsting. De gehele buurtschap Plantage Centrum is opgenomen in het register van rijksmonumenten.

De NAKC-groep van uiteindelijk 18 deelnemers streek neer op een heel leuke camping 't Schouwke in Wouwse Plantage (Br), op de grens van Brabant en Zeeland. Geen grote camping en op dat moment al redelijk druk bezet, het was voor Marjo dan ook best een puzzel om iedereen een geschikte plek te geven. Daardoor stonden de caravans of campers soms wel wat dicht op elkaar dan de bedoeling was. In een geval bleken de caravans van Frank en Jan zelfs zo dicht op die van de burens (vaste plek) te staan dat er verhuisd moest worden. Frank zijn caravan werd handmatig!! en met vereende kracht verplaatst – waar zo'n club van senioren al niet toe in staat bleek te zijn – waardoor Jan wat kon opschuiven en iedereen tevreden werd gesteld (dus ook de buurvrouw 😊). Ons aspirant lid Marion was met haar camper wel wat erg ver naar achteren gepropt zeker toen Johan zich op zondag alsnog met zijn caravan van totaal bijna 8 meter meldde en in die hoek een plekje moest krijgen. Maar ook dat probleem werd weer op een soepele manier opgelost zodat uiteindelijk iedereen tevreden was met plek en indeling.

Het koffie-uurtje op Zondag was weer een feestje omdat Frank (onze Brabantse bakker 😊) met zijn traktaties acte de présense gaf en we om 10 uur met z'n allen aan de koffie zaten met een lekker stuk vlaai of een gebakje. Hij had zoveel meegenomen dat sommigen ook de volgende dag nog konden nagenieten van zijn baksels.

Er kan fantastisch worden gefietst en gewandeld in en rondom het gebied wat door de deelnemers dan ook volop en in wisselende samenstelling werd gedaan. Vrijwel altijd kwam iedereen terug met enthousiaste verhalen over de omgeving, natuur, de oude centra van de stadjes en wat ze meegemaakt hadden. Soms een leuke band dan weer een verrassende ontmoeting of bijzondere plek. De afwisseling was groot, het was altijd gezellig met en onder elkaar en is er weer veel gelachen en genoten. Dit alles nog versterkt door het mooie weer wat echt een opsteker was gezien de ervaringen dit seizoen tijdens een aantal voorgaande kampeerweken, met uitzondering dan van Warmenhuizen. En zoals het vrijwel altijd gaat, de nieuwkomers die kennis kwamen maken vonden een warm onthaal en voelden zich al snel thuis in de groep.

Wie kent niet de sage van het Vrouwtje van Stavoren. Een nogal eigenzinnige dame in de Middeleeuwen die op enig moment haar kostbare ring bij de haven van Stavoren in zee gooide met de kreet: *“net zomin dat ik deze ring ooit nog terug zal zien, zal ik in de bedelstand vervallen”* En we weten dat haar niet veel later tijdens een maaltijd een vis werd geserveerd waar zich in de maag deze ring bleek te bevinden. En we weten ook dat in latere jaren de haven van Stavoren verzandde, zij haar belangrijke handelspositie kwijtraakte aan o.a. Amsterdam en de rijke kooplieden van Stavoren hun macht, geld en status verloren. Wellicht dat ons Vrouwtje van Stavoren een van de eerste klanten was van een voedselbank 😊.

Niet dat Beatrix zo iets riep toen zij een paar dagen eerder tijdens een wandeling even wilde rusten in het gras en op een hoop viezigheid bleek te zijn gaan zitten. Zo goed en zo kwaad als het ging heeft ze toen haar kleding schoongemaakt om daarna een besmeurde tissue in de bramenstruiken te gooien. En tot haar grote schrik ontdekte dat in dat zakdoekje ook een haar dierbare ring zat die ze even had afgedaan om ook die schoon te maken. Er werd nog wel even gezocht maar dat had weinig zin vond ze want in zulke dichtbegroeide bramenstruiken vind je hem toch nooit meer terug. Ze ging er dan ook van uit dat ze de ring nooit meer terug zou zien.

Op woensdagochtend vroeg Pieter wie er met hem mee wilde voor een wandeling op het landgoed De Wouwse Plantage. En zo het toeval wilde meldde o.a. Mariline zich aan, niet wetende waar er precies werd gewandeld. Na wat zoeken vonden we de juiste route waarbij op enig moment Mariline riep: maar hier ben ik eerder langsgekomen en ongeveer op deze plek is Beatrix haar ring kwijtgeraakt. Kunnen we niet proberen om het zakdoekje te vinden waar die ring in moet zitten. Waarop Arie en Pieter in korte broek!! en met gevaar voor eigen leven zich in de bramenstruiken wierpen en Pieter opeens kon roepen: yes, ik heb het gevonden. Thuisgekomen konden we Beatrix dan ook verblijden met haar verloren gewaande en zorgvuldig schoongemaakte ring met de wens dat ze deze nog heel, heel lang en in goede gezondheid zal mogen dragen.

De daarop volgende dag fietsten we in navolging van wat andere leden eerder in de week ook al hadden gedaan met een groepje een van de zg. smokkelroutes. Het werd een van de mooiere tochten van deze week met heel veel bos, prachtige vennen en mooie natuur (foto PB).

En wat begon met een grote groep wulpen in een weiland die zich aan het verzamelen waren voor de grote tocht naar het zuiden en Afrika. Arme Mariline die als rasechte vogelaar dit zo graag had willen zien maar ja, deze keer voor een andere tocht had gekozen. Een groot deel van de tocht ging door de Kempen in België waarbij we bij de grens de karakteristieke huisjes van de voormalige grensbewakers tegen kwamen (foto PB).

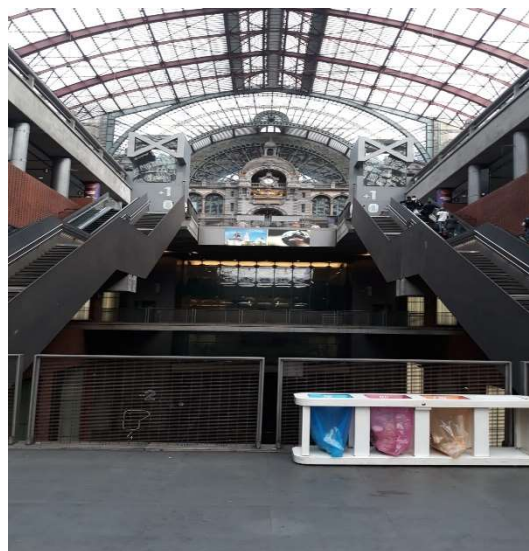
Op de terugtocht kostte het nog de nodige moeite om een terrasje of iets dergelijks te vinden want we hadden een flinke dorst. Uiteindelijk kwamen we in de theetuin van De Gaerde in de Wouwse Plantage terecht. We werden te woord gestaan door de eigenaar dat wil zeggen hij sprak en wij hadden eigenlijk alleen maar te luisteren. Bijvoorbeeld op de vraag of hij muntthee had was het antwoord: u moet niet vragen of ik muntthee heb maar welke soorten waarop hij een tiental varianten opnoemde waaruit kon worden gekozen. Op de vraag of hij ook iets bij de koffie of thee had was het antwoord dat hij appelgebak had met de welbekende keuze van met of zonder slagroom. Nadat het drinken was gebracht kwam hij aanlopen met een grote gebaksdoos met daarin een heerlijk uitziende appeltaart welke was gebakken door Het Klooster Breda, volgens de omschrijving op de website:

Onze appeltaart is een heerlijke, ambachtelijke taart mét een goed verhaal. Ze worden namelijk gemaakt samen met mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt.

Bovendien komt de opbrengst uit de bakkerij ten goede aan de leef- en woongemeenschap van Het Klooster Breda waar voormalig daklozen werken aan hun re-integratie in de samenleving.

Hij liet de taart ook zien aan Frank die als rasechte bakker zijn respect uitte voor hoe dat gebak eruit zag. Echter, we kregen er helemaal niets van want het gebak kwam zo uit de diepvries en de magnetron was geen optie want dan werd het toch maar slap. En zo ging de appeltaart weer linea recta retour de diepvries in, ons een beetje verbouwereerd achterlatend. Hij vertelde ook dat hij zong en een goede kennis was van Danny Vera maar ervan afzag iets voor ons te zingen want zo goed als Danny was hij niet. Kortom een bijzondere man met een bijzondere manier van omgaan met zijn klanten.

Op vrijdag heeft een groepje onder leiding van Marjo Antwerpen bezocht. Eerst met de auto naar Essen, dan met de trein naar Antwerpen Centraal (een indrukwekkend gebouw, door Antwerpenaren wel de Middenstatie of Spoorwegkathedraal genoemd (foto Marjo)

en opgeleverd in 1905). Om daarna een aantal bijzondere plekken te bezoeken zoals de MAS (Museum aan de Schelde) en de grote kathedraal (voltooid in 1521

na 170 jaar bouwen!!) waarin o.a. een aantal topstukken hangt van de schilder Rubens.

We moesten er wel erg aan wennen dat we in België bijna overal weer mondkapjes moesten dragen en het personeel van trein, horeca en musea daar ook streng op toezagen. Arie ontpopte zich als een kenner van de stad dus wat Marjo niet wist vulde hij aan en omgekeerd, heel bijzonder en leerzaam. De terrasjes in Antwerpen voor een koffie, drankje of lunch waren natuurlijk een feestje op zich. Kortom de groep kwam dankbaar en voldaan maar ook flink moe van al het lopen en slenteren terug op de camping.

En toen kwam dan onherroepelijk de zaterdag en daarmee de dag van het afscheid nemen. Wat velen toch wat zwaarder viel dan normaal omdat dit ook het einde van het kampeerseizoen 2021 betekende. We kunnen elkaar pas weer terugzien tijdens de brunch in maart 2022 als deze door kan gaan of de ledenvergadering waarvoor hetzelfde geldt. En anders tijdens een of meer kampeerweken in 2022 maar dat is pas over een kleine 8 maanden, oeps!!.

Door persoonlijke omstandigheden hebben we dit seizoen een aantal keren verschillende leden helaas en node moeten missen. Laten we hen een spoedige beterschap toewensen en hopen dat zij in het nieuwe seizoen weer kunnen aansluiten en volop en in goede gezondheid deel kunnen nemen aan onze kampeerweken. Elly heeft het kampeerprogramma voor 2022 al weer zo goed als rond dus we hopen spoedig van haar te horen wat ze voor ons in petto heeft.

Wat mij betreft kijk ik op het seizoen 2021 terug met het gevoel van en de ervaring dat:

Vriendschap vergroot het geluk en vermindert ellende, door onze vreugden te verdubbelen, en ons verdriet te delen.

Quote Cicero

Daarom een welgemeend tot ziens en alle deelnemers die ik heb ontmoet heel erg bedankt voor een prachtig seizoen 2021 (en dit ondanks of misschien wel dankzij corona).

Pieter Bleeker